

Op het eerste gezicht

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me (Het beste van mij)

The Longest Ride (De lange tocht)

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Nicholas Sparks

Op het eerste gezicht

*Een man, een vrouw,
en een overweldigend geheim...*

Dit boek is in 2007 verschenen als *Een stralend liefdesvuur*.

ISBN 978-90-225-8281-7

ISBN 978-94-023-1037-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *At First Sight*

Vertaling: Annemarie Verbeek

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Susan Fox / Trevillion Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2005 Nicholas Sparks

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Deze roman is opgedragen aan
Miles, Ryan, Landon, Lexie
en Savannah*

Woord van dank

Voor deze roman moet ik speciaal mijn vrouw Cathy bedanken. Niet alleen was zij de inspiratiebron voor het personage Lexie, maar ze is ook ongelooflijk geduldig geweest terwijl ik het boek aan het schrijven was. Ik word iedere ochtend wakker in de wetenschap dat ik bof dat ik met haar getrouwd ben.

Mijn kinderen – Miles, Ryan, Landon, Lexie en Savannah – die me nooit laten vergeten dat ik in de eerste plaats vader ben, ook al ben ik schrijver.

Mijn erkentelijkheid gaat uit naar Theresa Park, mijn agent, omdat ze me altijd een gewillig oor biedt als ik daar behoefte aan heb. Maar nog belangrijker is dat ze altijd precies weet wat ze moet zeggen als ik het zwaar heb. Ik bof dat ik met haar mag werken.

Opnieuw gaat mijn grenzeloze dank uit naar Jamie Raab, mijn redacteur. Ze heeft niet alleen een hoop inzicht, maar ze is ook charmant en zonder haar zou ik dit boek niet hebben kunnen schrijven.

Larry Kirshbaum, het illustere hoofd van de Time Warner Book Group, vertrekt naar elders, maar ik kan hem niet laten gaan zonder een laatste woord van lof. Ik weet dat het een moeilijke beslissing is geweest, maar ik ben ervan overtuigd dat je weet wat het beste voor je is. Het is een eer en een voorrecht geweest om met je te mogen werken en ik wil je graag alle geluk toewensen met wat de toekomst je moge brengen.

Manuren Egen, nog een ‘bobo’ bij de Time Warner Book Group, is een heerlijk mens om mee om te gaan. Ze is vlijmscherp en ik heb genoten van iedere minuut die we samen doorgebracht hebben.

Denise Di Novi, mijn beschermheilige in de wereld van Hollywood, is een zegen in mijn leven, zoals ze altijd is geweest.

Howie Sanders en Dave Park, mijn agenten bij UTA, zorgen altijd goed voor me en ik ben dankbaar dat ik met hen mag werken.

Jennifer Romanello en Edna Farley, mijn pr-mensen, zijn allebei geweldig en getalenteerd. Ze zijn van onschatbare waarde en dankzij hen kan ik er nog steeds op uit trekken om mijn lezers te ontmoeten.

Lynn Harris en Mark Johnson, verantwoordelijk voor *Het Dagboek*, zijn mijn vrienden, en dat zullen ze altijd blijven.

Scott Schwimer, mijn advocaat, heeft niet alleen een goed hart, maar ook het buitengewone vermogen om ervoor te zorgen dat ieder contract klopt.

Flag, die mijn omslagen verzorgt; Harvey-Jane Kowal, die een deel van het persklaar maken voor haar rekening neemt; en ik wil ook graag Shannon O’Keefe, Sharon Krassney en Julie Barer bedanken.

Er zijn nog een paar mensen die ik wil danken. In de eerste plaats dokter Rob Patterson, die me verteld heeft over het amnionstrengsyndroom. Als ik alles goed heb, dan is dat aan hem te danken; eventuele fouten zijn volledig op mijn conto te schrijven. En dank aan Todd Edwards, die deze roman van de harde schijf heeft gered toen mijn computer gecrasht was; ik kan alleen maar zeggen dat ik erkentelijk ben voor het feit dat hij er was.

Tot slot wil ik Dave Simpson, Philemon Gray, Slade Trabucco en de atleten van New Bern High School en TRACK EC (het jeugdprogramma van de Olympische Spelen)

bedanken die ik tot mijn genoegen heb mogen ontmoeten en coachen. Bedankt dat jullie je best voor me gedaan hebben.

Proloog

Februari 2005

Is liefde op het eerste gezicht echt mogelijk?

Terwijl hij in zijn woonkamer zat, liet hij zijn gedachten voor misschien wel de honderdste keer over de vraag gaan. De winterzon was al lang geleden ondergegaan. Door het raam was een grauwe waas van mist te zien, en afgezien van het zachte getik van een tak tegen het raam, was het doodstil. Toch was hij niet alleen, en hij hees zich van de bank op en liep de hal door om even bij haar te gaan kijken. Terwijl hij keek, overwoog hij om naast haar te gaan liggen, al was het maar om een excuus te hebben om zijn ogen dicht te doen. Hij kon wel wat rust gebruiken, maar hij wilde nog niet het risico lopen dat hij in slaap zou vallen. In plaats daarvan bleef hij kijken terwijl ze een beetje ging verliggen en zijn gedachten dwaalden af naar het verleden. Hij dacht opnieuw aan het pad dat hen bij elkaar gebracht had. Wie was hij toen? En wie was hij nu? Oppervlakkig gezien leken dat gemakkelijke vragen. Hij heette Jeremy, hij was tweeënveertig, zoon van een Ierse vader en een Italiaanse moeder en hij schreef tijdschriftartikelen voor de kost. Dat waren de antwoorden die hij zou geven als hij er naar gevraagd werd. Hoewel ze waar waren, vroeg hij zich wel eens af of hij er nog iets aan toe zou voegen. Moest hij bijvoorbeeld vertellen dat hij vijf jaar geleden naar North Carolina was afgereisd voor een mysterie? Dat hij daar ver-

liefd werd, en niet een keer, maar twee keer dat jaar? Of dat de schoonheid van die herinneringen verstrengeld was met verdriet en dat hij zich zelfs nu afvroeg welke herinneringen blijvend zouden zijn?

Hij liep bij de slaapkamerdeur vandaan en ging terug naar de woonkamer. Hoewel hij niet lang bij die gebeurtenissen van lang geleden bleef stilstaan, kon hij ook niet voorkomen dat hij er aan dacht. Hij kon dat hoofdstuk uit zijn leven net zomin uitvlakken als zijn verjaardag. Ook al waren er tijden dat hij wou dat hij de klok kon terugdraaien en al het verdriet kon uitwissen, had hij ook zomaar het gevoel dat de vreugde dan ook minder zou zijn. En dat was iets waar hij niet aan moest denken.

Het was meestal in de kleinste uurtjes van de nacht dat hij merkte dat hij dacht aan zijn nacht met Lexie op het kerkhof, de nacht waarin hij de spooklichtjes zag waarvoor hij uit New York gekomen was om ze te onderzoeken. Maar het was toen dat hij zich voor het eerst realiseerde hoeveel Lexie voor hem betekende. Terwijl ze in de duisternis van het kerkhof zaten te wachten, had Lexie hem een verhaal over zichzelf verteld. Ze was als klein kind wees geworden, legde ze uit. Dat wist Jeremy al, maar wat hij niet wist was dat ze een paar jaar na de dood van haar ouders nachtmerries begon te krijgen. Gruwelijke, telkens terugkerende nachtmerries waarin ze getuige was van de dood van haar ouders. Haar oma Doris, die niet wist wat ze er aan moest doen, nam haar ten slotte mee naar het kerkhof om naar de geheimzinnige lichtjes te kijken. Voor een klein kind waren de lichtjes een wonder, hemels, en Lexie herkende ze onmiddellijk als de geesten van haar ouders. Dat was op de een of andere manier wat ze moest geloven en ze werd daarna nooit meer geplaagd door die nachtmerries.

Jeremy was ontroerd door haar verhaal, aangedaan door haar verlies en de kracht van een onschuldig geloof. Maar later die nacht, nadat ook hij de lichtjes had gezien, vroeg

hij aan Lexie wat ze echt dacht dat ze waren. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde: 'Het waren mijn ouders. Ze wilden zeker kennis met je maken.'

Op dat moment wist hij dat hij haar in zijn armen wilde nemen. Het was hem haarscherp duidelijk geworden dat hij toen verliefd op haar werd en dat zijn liefde voor haar nooit meer over zou gaan.

De februariwind wakkerde weer aan. Hij kon niets zien vanwege de ondoordringbare duisternis en ging met een vermoeide zucht op de bank liggen. Hij voelde hoe dat jaar hem terug in de tijd voerde. Hij had de beelden kunnen verdringen, maar terwijl hij naar het plafond staarde liet hij ze komen. Hij liet ze altijd komen.

Dit, herinnerde hij zich, was wat er daarna gebeurde.

I

Vijf jaar eerder
New York, 2000

‘Zie je,’ zei Alvin. ‘Eerst ontmoet je een leuk meisje en dan ga je een tijdje met elkaar uit om te zien of jullie voor dezelfde waarden staan. Om te zien of jullie het met elkaar eens kunnen worden over de grote “dit is ons leven en we maken er samen iets van”-beslissingen. Je weet wel, bij wiens familie je de feestdagen gaat vieren, of jullie in een flat of in een huis willen wonen, of jullie een hond of een kat nemen, wie ’s ochtends het eerst onder de douche mag terwijl er nog voldoende warm water is. Als je het daar redelijk over eens bent, dán ga je trouwen. Volg je me?’

‘Ik volg je,’ zei Jeremy.

Jeremy Marsh en Alvin Bernstein stonden op een frisse zaterdagmiddag in februari in het appartement van Jeremy in de Upper West Side. Ze waren al uren aan het pakken en er stonden overal dozen. Sommige dozen waren al vol en stonden opgestapeld bij de deur, klaar voor de verhuiswagen; andere bevonden zich in verschillende stadia van vervolmaking. Alles bij elkaar leek het alsof er een Tasmaanse duivel binnengestormd was, uit zijn dak was gegaan en weer was weggegaan toen er niets meer was om kapot te maken. Jeremy kon niet geloven hoeveel rommel hij in de loop der jaren had verzameld, een feit waar zijn verloofde, Lexie Darnell, hem al de hele ochtend op wees. Lexie was

twintig minuten geleden, nadat ze haar handen gefrustreerd ten hemel had geheven, met Jeremy's moeder gaan lunchen en nu waren Jeremy en Alvin voor het eerst alleen.

'Dus waar denk je in godsnaam dat je mee bezig bent?' drong Alvin aan.

'Precies wat je zei.'

'Nee, helemaal niet. Je gooit alles door elkaar. Jij gaat rechtstreeks naar het jawoord zonder dat je erachter bent of jullie geschikt zijn voor elkaar. Je kent Lexie amper.'

Jeremy, die wilde dat Alvin van onderwerp zou veranderen, kieverde nog een la vol kleren in een doos. 'Ik ken haar.'

Alvin begon wat papieren op Jeremy's bureau door te bladeren en schoof de stapel toen in dezelfde doos die Jeremy aan het volstoppen was. Als Jeremy's beste vriend voelde hij zich vrij om geen blad voor de mond te nemen.

'Ik kom alleen maar voor mijn mening uit en je moet weten dat wat ik nu zeg door ieder ander van je familie de afgelopen paar weken gedacht is. Het punt is dat je haar niet goed genoeg kent om daarheen te verhuizen, laat staan dat je met haar trouwt. Je hebt maar een week met haar doorgebracht. Dit is niet zoals Maria en jij,' voegde hij eraan toe, verwijzend naar Jeremy's ex. 'Denk eraan dat ik Maria ook kende, een stuk beter dan jij Lexie kent, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik haar goed genoeg kende om met haar te trouwen.'

Jeremy haalde de bladen uit de doos en legde ze terug op zijn bureau. Hij herinnerde zich dat Alvin Maria al kende voor hij haar had leren kennen en toch bevriend met haar gebleven was. 'Ja, en?'

'Ja, én? Stel je voor dat ik dit deed. Stel je voor dat ik naar je toe kwam en zei dat ik een fantastische vrouw gevonden had, dat ik dus mijn carrière opgaf, mijn familie en vrienden in de steek liet en naar het zuiden verhuisde, zodat ik met haar kon trouwen. Zoals dat vrouwtje... hoe heet ze... Rachel.'

Rachel werkte in het restaurant van Lexies oma en Alvin had haar geprobeerd te versieren tijdens zijn korte bezoek aan Boone Creek, waarbij hij zo ver was gegaan om haar uit te nodigen naar New York te komen.

‘Dan zou ik zeggen dat ik blij voor je was.’

‘O, kom op, zeg. Weet je niet meer wat je zei toen ik erover dacht om met Eva te trouwen?’

‘Dat weet ik nog. Maar dit is anders.’

‘O ja, ik snap het al. Omdat jij volwassener bent dan ik.’

‘Dat en het feit dat Eva niet bepaald het type was om mee te trouwen.’

Dat was waar, gaf Alvin toe. Lexie was een bibliothecarisse in de provincie in het landelijke zuiden, iemand die hoopte eens een gezin te kunnen stichten, terwijl Eva een tatoeagekunstenares uit Jersey City was. Zij was de vrouw die de meeste tatoeages op Alvins armen had aangebracht, net als de meeste piercings in Alvins oren, zodat Alvin eruitzag alsof hij net uit de gevangenis kwam. Niet dat Alvin ermee had gezeten; het was de vriend met wie ze samenwoonde over wie ze vergeten had hem te vertellen die uiteindelijk het einde van hun relatie betekende.

‘Zelfs Maria vindt het idioot.’

‘Heb je het haar verteld?’

‘Ja, natuurlijk heb ik het haar verteld. We praten over alles.’

‘Ik ben blij dat je zo’n hechte band met mijn ex-vrouw hebt. Maar het gaat haar niets aan. En jou ook niet.’

‘Ik probeer gewoon aan je gezonde verstand te appelleren. Het gaat allemaal te snel. Je kent Lexie niet.’

‘Waarom blijf je daar maar op hameren?’

‘Ik zal erop blijven hameren tot je eindelijk toegeeft dat jullie praktisch vreemden voor elkaar zijn.’

Alvin had, net als Jeremy’s vijf oudere broers, nooit geleerd om een onderwerp te laten varen. De man was net een hond met een klui, was de conclusie van Jeremy.

‘Ze is geen vreemde.’

‘Nee? Wat is haar tweede naam dan?’

‘Wat?’

‘Je hebt me wel gehoord. Vertel me eens wat Lexies tweede naam is.’

Jeremy knipperde met zijn ogen. ‘Wat heeft dat er nou mee te maken?’

‘Niks. Maar als je met haar gaat trouwen, vind je dan niet dat je die vraag zou moeten kunnen beantwoorden?’

Jeremy deed zijn mond open om antwoord te geven, maar besefte toen dat hij het niet wist. Lexie had het hem nooit verteld en hij had er nooit naar gevraagd. Alvin, die het idee scheen te hebben dat hij eindelijk tot zijn verwarde vriend begon door te dringen, drong aan.

‘Oké, hoe zit het dan met de volgende elementaire zaken? Wat was haar hoofdvak op de universiteit? Wie waren haar studievrienden? Wat is haar lievelingskleur? Houdt ze van wit brood of volkoren? Wat is haar favoriete film of tv-programma? Weet je eigenlijk wel hoe oud ze is?’

‘Ze is in de dertig,’ zei Jeremy.

‘In de dertig? Dat had ik je ook nog wel kunnen vertellen.’

‘Ik weet bijna zeker dat ze eenendertig is.’

‘Je weet het “bijna zeker”? Hoor je zelf wel hoe idioot je klinkt? Je kunt niet met iemand trouwen als je niet eens weet hoe oud ze is.’

Jeremy trok een andere la open en leegde hem in een andere doos. Hij wist dat Alvin ergens wel gelijk had, maar hij wilde het niet toegeven. In plaats daarvan haalde hij diep adem.

‘Ik dacht dat je blij was dat ik eindelijk iemand gevonden had,’ zei hij.

‘Ik ben ook blij voor je. Maar ik had niet gedacht dat je zomaar uit New York zou weggaan en met haar zou trouwen. Ik dacht dat je een grapje maakte. Je weet dat ik haar

een geweldig mens vindt. Dat is ze absoluut, en als je het over een jaar of twee nog steeds met haar ziet zitten, dan sleep ik je hoogst persoonlijk naar het altaar. Maar je gaat overhaast te werk en daar is geen reden toe.'

Jeremy keerde zich naar het raam; door de ruit zag hij grijze, met roet bedekte bakstenen die de functionele, rechthoekige ramen van een naburig gebouw omlijstten. Er schoven schaduwen langs: een vrouw die aan de telefoon stond te praten, een man die met een handdoek omgeslagen op weg ging naar de badkamer, een andere vrouw die stond te strijken terwijl ze tv keek. In al die tijd dat hij hier woonde, had hij hen nog nooit gegroet.

'Ze is zwanger,' zei hij ten slotte.

Even dacht Alvin dat hij het niet goed gehoord had. Pas toen hij de uitdrukking op het gezicht van zijn vriend zag realiseerde hij zich dat Jeremy het meende.

'Ze is zwanger?'

'Het is een meisje.'

Alvin liet zich met een plof op het bed vallen alsof zijn benen het ineens begaven. 'Waarom heb je me dat niet verteld?'

Jeremy haalde zijn schouders op. 'Ze had me gevraagd het aan niemand te vertellen. Dus hou je mond er verder over, hè?'

'Ja,' zei Alvin, die versuft klonk. 'Natuurlijk.'

'En nog iets.'

Alvin keek op.

Jeremy legde zijn hand op Alvins schouder. 'Ik wil graag dat jij mijn getuige bent.'

Hoe had het zo ver kunnen komen? Terwijl hij de volgende dag met Lexie door een speelgoedwinkel liep, had hij nog moeite met het antwoord op die vraag. Niet dat van de zwangerschap natuurlijk; dat was een nacht die hij waarschijnlijk nooit zou vergeten. Ofschoon hij zich groot hield

tegenover Alvin, had hij soms het gevoel alsof hij op het punt stond een rol te gaan spelen in een gezellige romantische komedie, waarin alles mogelijk en niets zeker was totdat de aftiteling over het scherm rolde.

Wat hem was overkomen was iets dat niet vaak gebeurde. Eerlijk gezegd gebeurde het bijna nooit. Wie reist er naar een dorp om een artikel te schrijven voor *Scientific American*, ontmoet de plaatselijke bibliothecaresse en wordt binnen een paar dagen stapelverliefd? Wie besluit om een kans op ochtendtelevisie en een leven in New York City achter zich te laten om naar Boone Creek, North Carolina, te verhuizen, een dorp dat op de kaart niet meer dan een speldenprikje is?

Zoveel vragen vandaag de dag.

Niet dat hij twijfels had over wat hij op het punt stond te doen. Hij voelde zich juist zekerder dan ooit over zijn beslissing terwijl hij naar Lexie keek die in rekken met GI Joe's en Barbies liep te neuzen – ze wilde zijn vele neefjes en nichtjes met cadeautjes verrassen om een goede indruk te maken. Hij glimlachte en zag nu al het leven voor zich dat hij zou gaan leiden. Intieme dineetjes, romantische wandelingen, gegiechel en geknuffel voor de tv. Goede dingen, dingen die het leven de moeite waard maakten. Hij was niet zo naïef om te denken dat ze nooit een woordenwisseling of ruzie zouden krijgen, maar hij twijfelde er niet aan of ze zouden die woelige baren met succes bevaren en zich uiteindelijk realiseren dat ze perfect bij elkaar pasten. Over het geheel genomen zou het leven fantastisch zijn.

Maar toen Lexie in opperste concentratie langs hem schoof, merkte Jeremy dat hij naar een ander stel stond te staren dat bij een stapel knuffels stond. Het was eerlijk gezegd onmogelijk het stel over het hoofd te zien. Ze waren begin dertig en naar de laatste mode gekleed; hij had de air van een investeringsbankier of jurist terwijl zijn vrouw overkwam als iemand die iedere middag in Bloomington

rondhing. Ze hadden een hoop tassen uit een hoop verschillende winkels bij zich. De diamant aan haar vinger was zo groot als een knikker – veel groter dan de verlovingsring die hij net voor Lexie had gekocht. Jeremy keek naar hen en twijfelde er geen ogenblik aan dat ze op uitstapjes als deze meestal een kindermisje meenamen, eenvoudigweg omdat ze geen flauw idee leken te hebben van wat ze moesten doen.

De baby in de wandelwagen krijste, het soort doordringende gehuil waarvan het behang spontaan van de muren sprong en andere mensen in de winkel stokstijf stil bleven staan. Op precies hetzelfde moment begon haar oudere broertje – van misschien een jaar of vier – nog harder te krijsen en liet zich ineens op de grond vallen. De ouders hadden die paniekerige, shellshockachtige uitdrukking op hun gezicht van soldaten die onder vuur lagen en de wallen onder hun ogen en de doorschijnende bleekheid van hun gezichten sprongen onmiddellijk in het oog. Ondanks die onberispelijke façade waren ze duidelijk aan het eind van hun Latijn. De moeder wurmde de baby eindelijk uit de wandelwagen los en hield het kind tegen zich aan terwijl de echtgenoot zich naar haar toeboog en de baby op het ruggetje klopte.

‘Dacht je dat ik mijn best niet deed om haar stil te krijgen?’ blafte ze. ‘Doe wat aan Elliot!’

Afgeserveerd boog de man zich voorover naar zijn zoon-tje dat om zich heen schopte en met zijn vuistjes op de vloer stompte in wat de moeder van alle driftbuien moest zijn.

‘Hou onmiddellijk op met dat gegil!’ sprak de echtgenoot streng en zwaaide met zijn wijsvinger.

Ja ja, dacht Jeremy. Dat zal wel lekker helpen.

In de tussentijd liep Elliot paars aan terwijl hij op de vloer lag te kronkelen.

Tegen die tijd was zelfs Lexie gestopt met snuffelen en richtte haar aandacht op het stel. Het was, dacht Jeremy,

zoiets als staren naar een vrouw die in haar bikini het gras loopt te maaien, het soort spektakel dat je maar moeilijk kan negeren. De baby gilde, Elliot gilde, de vrouw gilde naar de vader dat hij iets moest doen, de vader gilde terug dat hij zijn best deed.

Er had zich een menigte om het gelukkige gezinnetje gevormd. De vrouwen leken met een mengeling van dankbaarheid en medelijden naar hen te kijken: dankbaar dat het hun niet overkwam, maar precies wetend – hoogstwaarschijnlijk uit eigen ervaring – wat het jonge stelletje doormaakte. De mannen schenen niets liever te willen dan zo ver mogelijk bij het lawaai vandaan te gaan.

Elliot bonkte met zijn hoofd op de vloer en begon nog harder te gillen.

‘Laten we gaan!’ snauwde de moeder ten slotte.

‘Dacht je niet dat ik dat probeerde te doen?’ blafte de vader.

‘Raap hem op.’

‘Ik doe mijn best!’ schreeuwde hij vol ergernis.

Elliot wilde niets van zijn vader weten. Toen zijn vader hem eindelijk optilde, kronkelde hij als een woedende slang. Zijn hoofd zwaaide heen en weer en zijn benen bleven woest slaan. Er begonnen zich zweetdruppeltjes op het voorhoofd van zijn vader te vormen en hij trok een grimas van inspanning. Elliot, daarentegen, leek steeds groter te worden, een mini-Hulk die groter van woede werd.

Op de een of andere manier zagen de ouders, afgeladen met boodschappentassen, kans om in beweging te komen, de wandelwagen te duwen en beide kinderen vast te houden. De menigte week uiteen alsof Mozes op de Rode Zee af gestapt kwam, en het gezinnetje verdween eindelijk uit het zicht, het langzaam wegstervende gebrul het enige bewijs dat ze er ooit waren geweest.

De menigte begon uiteen te gaan, maar Jeremy en Lexie bleven als aan de grond genageld staan.

‘Die arme mensen,’ zei Jeremy, die zich ineens afvroeg of zijn leven er over een paar jaar ook zo zou uitzien.

‘Vertel mij wat,’ zei Lexie instemmend, alsof ze hetzelfde vreesde.

Jeremy bleef staren en luisteren tot het gehuil eindelijk ophield. Het gezinnetje was waarschijnlijk de winkel uit.

‘Ons kind zal nooit zo’n driftbui krijgen,’ verkondigde Jeremy.

‘Nooit.’ Bewust of onbewust had Lexie haar hand op haar buik gelegd. ‘Dat was echt niet normaal.’

‘En de ouders schenen geen idee te hebben wat ze moesten doen,’ zei Jeremy. ‘Zag je hoe hij tegen zijn zootje praatte? Alsof hij in de directiekamer zat?’

‘Bespottelijk.’ Lexie knikte. ‘En zoals ze tegen elkaar snauwden? Kinderen voelen spanningen haarfijn aan. Geen wonder dat de ouders ze niet in de hand hadden.’

‘Alsof ze geen idee hadden wat ze moesten doen.’

‘Dat geloof ik ook niet.’

‘Maar hoe kan dat dan?’

‘Misschien gaan ze te veel op in hun eigen leventje om genoeg tijd met hun kinderen door te brengen.’

Jeremy, die nog steeds stokstijf op zijn plaats stond, keek de laatste toeschouwers na. ‘Dat was echt niet normaal,’ zei hij opnieuw.

‘Dat is precies wat ik dacht.’

Oké, ze hielden zichzelf dus voor de gek. Diep in zijn hart wist Jeremy het, wist Lexie het, maar het was gemakkelijker om te doen alsof ze nooit met een situatie als waarvan ze zojuist getuige waren geweest geconfronteerd zouden worden. Omdat zij beter voorbereid zouden zijn. Meer toegewijd. Zachtaardiger en geduldiger. Liefdevoller.

En het kind... nou, dat zou goed gedijen in de omgeving die Lexie en hij zouden creëren. Daar bestond geen enkele twijfel over. Als baby zou ze de hele nacht doorslapen, als

peuter zou ze hen in verrukking brengen met vroeg leren praten en een bovengemiddelde motoriek. Ze zou het mij-nenveld van de puberteit sierlijk omzeilen, uit de buurt van drugs blijven en haar afkeuring uiten over seksfilms. Tegen de tijd dat ze uit huis ging, zou ze beleefd en goedgema-nierd zijn, zouden haar cijfers zo hoog zijn dat ze op Har-vard aangenomen werd, Amerikaans zwemkampioene zijn en nog genoeg tijd over hebben om tijdens de zomer vrij-willigerswerk te doen.

Jeremy klampte zich aan die fantasie vast tot zijn schou-ders zakten. Ondanks dat hij totaal geen ervaring met op-voeden had, wist hij dat het niet zo gemakkelijk kon zijn. Bovendien liep hij veel te hard van stapel.

Een uur later stonden ze, gezeten op de achterbank van een taxi, in een file op weg naar Queens. Lexie bladerde door een pas aangeschaft exemplaar van *Wat te verwach-ten als je in verwachting bent* terwijl Jeremy de wereld van-achter het raampje gadesloeg. Het was hun laatste avond in New York – hij had Lexie meegenomen om haar aan zijn familie voor te stellen – en zijn ouders hadden een knus sa-menzijn georganiseerd in hun huis in Queens. Knus was natuurlijk maar een relatief begrip; met vijf broers en hun vrouwen en negentien neefjes en nichtjes zou het huis zoals zo vaak afgeladen zijn. Ook al keek Jeremy ernaar uit, hij kon het stel dat ze zojuist gezien hadden maar niet uit zijn hoofd krijgen. Ze leken zo... normaal. Afgezien van de uit-putting dan. Hij vroeg zich af of het Lexie en hem ook zo zou vergaan of dat ze op de een of andere manier misschien gespaard zouden worden.

Misschien had Alvin gelijk. Ten dele tenminste. Hoewel hij stapelgek op Lexie was – en daar was hij van overtuigd, anders zou hij haar niet ten huwelijk gevraagd hebben – kon hij niet beweren dat hij haar echt kende. Daar hadden ze eenvoudigweg geen tijd voor gehad, en hoe meer hij erover nadacht, hoe meer hij geloofde dat het goed voor

Lexie en hem zou zijn geweest als ze de gelegenheid hadden gehad om een tijdje een gewoon stel te zijn. Hij was eerder getrouwd geweest en hij wist dat het tijd kostte om te leren samenleven met een ander mens. Om aan de grillen gewend te raken, zeg maar. Iedereen had ze, maar ze bleven vaak verborgen tot je iemand echt kende. Stel, bijvoorbeeld, dat ze wilde slapen met zo'n groen masker op dat de rimpels op een afstand scheen te houden. Zou hij het echt fijn vinden om iedere ochtend wakker te worden en dat te zien?

‘Waar denk je aan?’ vroeg Lexie.

‘Huh?’

‘Ik vroeg waar je aan zit te denken. Je hebt zo'n rare uitdrukking op je gezicht.’

‘O, niks.’

Ze keek hem aan. ‘Eigenlijk toch wel iets of echt niks?’

Hij keek haar recht aan en fronste. ‘Wat is jouw tweede naam?’

De daaropvolgende paar minuten nam Jeremy de reeks vragen door die Alvin had geopperd en kreeg het volgende te horen: haar tweede naam was Marin, ze had Engels gestudeerd, haar beste vriendin op de universiteit heette Susan, haar lievelingskleur was paars, ze gaf de voorkeur aan volkoren, ze keek graag naar *Trading Spaces*, ze vond Jane Austen fantastisch en ze zou inderdaad op 13 september tweeëndertig worden.

Ziezo.

Hij leunde tevreden achterover terwijl Lexie verderging met bladeren in het boek. Ze was het niet echt aan het lezen, nam hij aan, maar liet hier en daar haar blik over passages gaan in de hoop alvast een idee te krijgen. Hij vroeg zich af of ze het met haar studie ook zo had gedaan.

Zoals Alvin al had laten doorschemeren, waren er een heleboel dingen die hij niet van haar wist. Maar tegelijkertijd was er ook een hoop dat hij wél wist. Ze was enig kind,

opgegroeid in Boone Creek, North Carolina. Toen ze klein was, waren haar ouders bij een auto-ongeluk om het leven gekomen en ze was opgevoed door haar grootouders van moederskant, Doris en... en... Hij besloot er nog eens naar te vragen. In ieder geval, ze was naar de universiteit van North Carolina in Chapel Hill gegaan, was verliefd geworden op een jongen die Avery heette en had zowaar een jaar in New York City gewoond, waar ze stage had gelopen in de bibliotheek van de universiteit van New York. Avery was vreemdgegaan en ze was terug naar huis gegaan, waar ze hoofdbibliothecaresse in Boone Creek was geworden, net als haar moeder vóór haar. Enige tijd later was ze gevallen voor iemand die ze vaag aanduidde als meneer Renaissance, maar die was de stad uitgegaan zonder nog een keer om te kijken. Sinds die tijd had ze een rustig leven geleid, was een paar keer met de hulpsheriff uitgeweest totdat Jeremy op het toneel verscheen. En o ja: Doris – die een restaurant in Boone Creek had – beweerde ook dat ze paranormale krachten had, waaronder de gave om het geslacht van baby's te voorspellen, wat de reden was dat Lexie wist dat hun baby een meisje zou worden.

Dat waren allemaal dingen, gaf hij toe, die iedereen in Boone Creek ook wist. Maar wisten ze ook dat ze haar haar achter haar oren stopte als ze zenuwachtig was? Of dat ze fantastisch kon koken? Of dat als ze tijd voor zichzelf wilde hebben, ze zich graag terugtrok in een huisje vlakbij de vuurtoren van Cape Hatteras, waar haar ouders getrouwd waren? Of dat ze niet alleen zowel intelligent als mooi was, met violette ogen, een enigszins exotisch, ovaal gezicht en donker haar, maar dat ze ook zijn weinig subtiele pogingen om haar de slaapkamer in te lokken doorzien had? Hij vond het fijn dat Lexie hem nergens mee weg liet komen, dat ze zei wat ze vond en tegen hem in verzet kwam als ze vond dat hij iets verkeerd deed. Op de een of andere manier zag ze kans die dingen te doen terwijl ze een

charme en vrouwelijkheid bleef uitstralen die extra nadruk kreeg door een zwoel, zuidelijk accent. Voeg daarbij het feit dat ze er adembenemend uitzag in een strakke spijkerbroek en Jeremy was halsoverkop verliefd geworden.

En wat hem betrof? Wat kon zij zeggen dat ze van Jeremy wist? De meeste basisdingen wel, dacht hij. Dat hij in Queens opgegroeid was als de jongste van zes in een Iers-Italiaans gezin en dat hij ooit van plan was geweest om professor in de wiskunde te worden, maar zich realiseerde dat hij een goede pen had en ten slotte columnist bij *Scientific American* was geworden, waar hij vaak zogenaamd paranormale verschijnselen ontmaskerde. Dat hij jaren eerder getrouwd was geweest met een vrouw die Maria heette, die uiteindelijk bij hem weggegaan was nadat ze eindeloze tochtjes naar een vruchtbaarheidskliniek hadden gemaakt en ten slotte van een dokter te horen hadden gekregen dat Jeremy om medische redenen geen kind kon verwekken. Dat hij daarna te veel jaren in kroegen had rondgehangen en talloze vrouwen had versierd, dat hij geprobeerd had serieuze relaties te vermijden alsof hij onbewust wist dat hij geen goede echtgenoot kon zijn. Dat hij op zijn zevenendertigste naar Boone Creek was gegaan om de regelmatige verschijning van spooklichtjes op het kerkhof te onderzoeken in de hoop een leuke baan als gastcommentator in *Good Morning America* te bemachtigen, maar ontdekte dat hij het grootste deel van de tijd aan Lexie zat te denken. Ze hadden vier betoverende dagen samen doorgebracht, gevolgd door een verhitte woordenwisseling, en hoewel hij teruggegaan was naar New York, had hij beseft dat hij zich geen leven zonder haar kon voorstellen en was teruggegaan om het haar te bewijzen. In ruil daarvoor had ze zijn hand op haar buik gelegd en eindelijk werd hij een ware gelovige – tenminste, waar het ging om het wonder van de zwangerschap en een kans op het vaderschap, iets wat hij nooit voor mogelijk had gehouden.

Hij glimlachte en bedacht dat het best een goed verhaal was. Misschien zelfs goed genoeg voor een roman.

Het punt was dat hoewel ze geprobeerd had zijn charme te weerstaan, zij ook voor hem gevallen was. Hij keek even naar haar en vroeg zich af waarom. Niet dat hij zichzelf als weerzinwekkend beschouwde, maar wat was het dat twee mensen in elkaar aantrok? Hij had in het verleden talrijke artikelen geschreven over het principe van de aantrekkingskracht en kon praten over de rol van feromonen, dopamine en biologische instincten, maar niets van dat alles kwam in de buurt van wat hij voor Lexie voelde. Of, nam hij aan, wat zij voor hem voelde. Hij kon het evenmin verklaren. Het enige wat hij wist was dat ze op de een of andere manier bij elkaar pasten en dat hij het grootste deel van zijn leven een pad had gevolgd dat onafwendbaar naar haar had geleid.

Het was een romantisch standpunt, zelfs poëtisch, en Jeremy had zich nooit overgegeven aan poëtische gedachten. Misschien was dat een andere reden waarom hij wist dat zij de ware was. Omdat hij dankzij haar zijn hart en hoofd had opengesteld voor nieuwe gevoelens en ideeën. Maar wat de reden ook was, hij was terwijl hij met zijn mooie aanstaande bruid in de taxi zat, tevreden met wat er ook in de toekomst met hen mocht gebeuren.

Hij pakte haar hand.

Deed het er eigenlijk wel toe dat hij uit zijn huis in New York City vertrok en zijn toekomstige carrièreplannen in de koelkast zette om naar de rimboe te verhuizen? Of dat hij op het punt stond om aan een jaar te beginnen waarin hij een bruiloft moest organiseren, hun huiselijke beslommeringen moest regelen en zich moest voorbereiden op een baby?

Hoe lastig kon dat nu zijn?